

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijat.“ v Rojanu pri Trstu, števil. 3.

Poštno-hranilničnega računa števil. 864.139.

Mladi junak.

Povest iz žalostnih dni franco-ke revolucije: Iz hrvatkega I v. V n k.

V Franciji je divjala revolucija. Z divjo mržnjo so preganjali revolucionarji služabnike sv. cerkve, one duhovnike, ki niso hoteli priseči na novo državno ustavo. Veliko število teh plemenitih žrtev je storilo mučeniško smrt, mnogo jih je zbežalo na tuje, preganjani od pristašev revolucije, kakor divja zverina iz mesta v vasi, od kraja v kraj.

Med begunci je bil tudi stari župnik Dryant. Dolgo se je skrival po deželi, a naposled našel zavetje v gradu neke dobre grofice. Tu je deloval skrivno ter naglo postal zaščitnik in tolažitelj ondodnim kristijanom. Grofica je dala pre narediti eno svojih sob v kapelico, koja se je dala hipoma spremeniti v navadno obednico, ako bi grozila nevarnost. To je bilo zelo previdno in potrebno v tedanjem času, ker je vse mrgolelo revolucionarcev in se skrbno pazilo na vsak grofovski grad.

Približevala se je cvetna nedlja in ta dan je imel grofični sinček in še nekoliko kmetskih otrok prvokrat pristopiti k mizi Gospodovi. Župnik Dryant je pripravljaval otroke s posebno navdušenostjo na ta veliki dan, da bi se kolikor možno slavno in pobožno zvršil sveti trenutek. Gorec pastir je govoril goreče prvoobhajancem, jim slikal Odrešenika in cerkev po njem ustanovljeno, ter podžigal ljubav do Matere Božje, nebeške kraljice, kajti »kdor časti sina, mora tudi ljubiti njegovo mater.«

Prvoobhajanci in njih roditelji še kleče v kapelici, zahvaljujoč se Bogu za prejeto milost, kar plane nek služabnik grofice, bled ko smrt,

v kapelico in javi gospej, da prihaja četa pre vratnikov k gradu.

Grofica se silno prestraši, vendar je čutila toliko poguma, da je skrila svoje goste. Duhovnik se skrije v majhno sobico tik kapelice. Vrata so se tako dobro zapirala, da se je komaj poznalo, da so vrata. Na nje se je obesila velika slika Matere božje, da je stena izgledala, kakor pravi zid. Novoobhajanci in njih stariši so pa odšli po skrivnih hodnikih. V najkrajšem času je bila kapelica zopet navadna soba.

Sprednji del prevatnikov, pod vodstvom nekega divjega kovača, kateremu so se čitale na obrazu najpodleje strasti, plane v sobo in zahteva da mu izroče župnika, ki se tu skriva.

Služabniki peljejo vodjo pred grofico.

»Na dan z duhovnikom!« zapove dami.

»O kom govorite?« vpraša previdno in mirno grofica.

»Jeden duhovnik se je skrnil pri vas, protivnik zakona naše države, sovražnik Francije, naše domovine.«

»Vi se varate! Sovražnik naše drage domovine ne bo nikdar našel zavetja pri meni.«

Grofica ni lagala. Ti preganjenci so bili gotovo boljši domoljubi kakor kruti krvoloki, ki so pretvorili krasno Francijo v divjo, pusto zemljo, brez Boga.

Vodja postane neodločen. Konečno izjavi, da ni zadovoljen z grofičnim odgovorom in zapove svoji druhalji, da preišče vse sobe.

Z divjim veseljem store to. Glasno kriče so preiskali vsak kotiček, obračali vse, na kar so naleteli, vendar brez uspeha. Škipraje od jeze se vrne vodja k grofici.

Slučajno je ona odšla, in tako je bil le samo sin, prvoobhajanec v sobi.

»Aristokrat! zagrmé divjaki nad otrokom. »Pokaži nam takoj, kje je duhovnik ali pa ti odleti glava!«

Vodja izdere svojo sabljo in začne mahati nad dečkovo glavo. Hotel je, da ga uplaši in da tako zve tajnost. Mladi grof pa odgovori mirno in čvrsto :

»Ne morem vam spolniti vaše želje.«

»Zakaj ne?«

Lagati ni hotel prvoobhajanec, še manje pa, da bi izdal kraj svojega dušnega očeta, kakor je rad nazival župnika. Zato odgovori dvoumno. A s tem še poveča srd tolovajev.

»Prokleti sin«, vzklikne vodja; »tako mlad pa že tako zvit.«

Z dolgo robato roko zgrabi dečka in ga začne vlačiti sem in tja. Drugi ga udari v prsa, da bolešno vzklikne.

»Priznaj, priznaj!« grme ti ljudje vanj. »Povej, ali pa te zakoljem.«

Mladi grof je trepetal, brutalno postopanje ljudi v zverinski strasti ga je uplašilo. Vender so njegove velike, črne oči sevale junaško na mučitelje. Niti odgovoriti jim ni hotel ampak je samo zmajal z glavo, da ne pove.

Prevratniki pobesne do skrajnosti. Da izlijejo svoj srd, začno razbijati po sobi. Jeden se približa veliki sliki Marije, da jo razseka.

Mladi grof se strese. Dragi Bog! Slika prečiste Device Marije bi naj bila od teh zveri onečlašena, slika nebeške kraljice, katero je še malo poprej župnik tako priporočal prvoobhajancem, da jo časte, imela je postati žrtev brezverskih rok! A še nekaj. Za sliko je stal skrit duhovnik. Lahko bi se dogodilo, da snamejo sliko in odkrijejo tajno skrivališče!

V tem hipu skoči prvoobhajanec pred sliko ter jo zakrije s svojim detinskim, vendar prilično visokim stasom.

»Podaj se plemenitaš!« zarjove oni divjak, katerega roka je že segla, da sname sliko. Vendar mladi grof se ne gane.

»Podaj se!« ponovi razbojnik, »sicer boš gorko plačal svoj odpor.«

A deček se ne gane. Kakor marmornat kip vztraja mali junak. Niti jedna žilica mu ne zdrhteče, ko stopi njegov sovražnik pred njega, ga ošine s pogledom polnim mržnje liki besne zveri. Z životom se nagne, kakor tiger, ki se hoče zaleteti.

Pogumno srce deteta zarjari prevratnika tem bolj, ker so se mu drugi rogali, da se dopušča strahovati od slabega dečka, malega plemenitaša. Hitro kakor blisk izdere nož, vzdigne roko, da zamahne na ubogega slabiča.

»Izdajalec! Plemenitaš!« se je penil okrutnež. »Podaj se, ali — —.«

»Marija, Marija, pomagaj, pomagaj!« je tiho molilo dete, stoječe na svojem mestu.

Sedaj zaori divji krik in zasmeh iz divjaških grl.

»Ti se upaš meni ustavljati?« vzklikne razbojnik. Dobro, tu imaš plačilo za to!«

In v tem hipu zasadi nož v dečkove prsi. Slab krik se čuje iz blelih usten ranjenega; roko dvigne na rano — in to majhno telo pade v znak tja k Marijini sliki, kakor da jo še umirajoče hoče braniti.

Ta ganljivi prizor iznenadi besne revolucionarce.

»Mladi grof je mrtev«, začno šepetati; »usmrtil ga je naš drug.«

In čudovito! Nobeden od teh krvoločnih zveri v človeški podobi ni imel več volje, da zvrši delo, poiskati duhovnika. Že pogled tega bednega, umorjenega dečka, kojega nežno telo se je zgrudilo na tla, jim vzame ves pogum in žejo po krvi. Drug za drugim pobegno iz dvorane, surovo preklinjajoč in psujoč.

Kmalu so izginili iz vida.

Mladega grofa so našli domači nepremično ležečega pred veliko Marijino sliko. Mali junak, ki je obvaroval sliko Marijino oskrumbe, ki je za svojega župnika žrtvoval svoje lastno življenje, je ležal sedaj nezavesten. Grofica, njegova mati se je nagnila čezenj in tožno zaplakala. Rešeni duhovnik je stal, globoko ganjen pred svojim malim prijateljem in poskušal, da se mu vrne življenje.

»Ubili so ga!« vzdihovala je mati. »O moje dete, moj jedini sinček!«

»Ne plakajte, milostljiva gospa«, jo tolaži duhovnik. »Še ni vse izgubljeno. Telo grofa je še toplo, kakor bi bilo živo. Prevladala ga je nezavest, a smrt še ni nastopila.«

»O moje dete, moje dete!«

To so bile jedine besede, katere je mogla nesrečna mati spregovoriti.

Duhovnik, kakor grofica nista najmanj slutila tega, kar se je godilo v dvorani. Iznenada vzklikne duhovnik zamolklo. Našel je kapljo krvi, ki je bila na dečkovi obleki.

„Kri“, zadrhtel je... »kri«.

„Kri?!“ vzklikne grofica. „O Bog, potem so ubogo dete prebodli!“

S trepetajočima rokama odpne detetu srajco na prsih in zagleda rano. Žalostna mati se vrže na kolena in zakrije lice z rokama.

»Ubogo moje dete«, jeclja pridušeno. „Razbojniki so ga zabolli uprav v srce.“

In plakala je uboga mati.

Duhovnik je molčal. Ni hotel moliti matere s tolažljivimi besedami. Le njegov pogled se je uprl v nebo in njegove sklenjene roke so kazale da prosi Vsemogočnega, naj pošlje žarek utehe v srce nesrečne grofica.

In res. Kakor bi bolesten krik matere vzbudil ranjenega, otvori dečko težko in počasi trepalnice in zašepeta sladko besedo „mati“.

Kakor bi jo prešnil blisk, vstane grofica in privije otroka k sebi.

„Živ je,“ zakliče radostno. „Zval me je, on me vidi! Hvala ti, veliki Bog!“

Duhovnik ni mogel spregovoriti od radosti. Ali ranjenec še ni rešen. Zamolklo hrepenje se sliši iz prs in s trudnim glasom zašepče: „Oh, kako to boli! Jaz umiram.“

„Ne, ne!“ vzdihuje grofica. Ti ne smeš umreti, ti ne smeš pustiti svoje matere!

Spusti ga iz svojega naročja in ga začne gledati z materinsko nežnostjo. Ali iz njenega obraza izgine na mah ves žarek nade, katerega je še imela. Oči njenega deteta so postale steklene in smrt je že vtisnila svoj pečat.

„Mati“, zašepetajo konečno usta mladega junaka, mati jaz grem sedaj k svojemu Odrešeniku, katerega sem pred uro prejel. Odidem rad, ker sem ohranil sliko Matere Božje oskrunjenja in s svojim življenjem odkupil življenje našega dobrega gospoda župnika.

Dragi Odrešenik me bo že za to poplačal.

Onemogel vtihne. Ali ko zapazi, da so se oči matere in župnika uprle v njega, kakor bi želele vprašati, kaj se je zgodilo, reče za trenutek pretrgano:

Prevratniki — slika, za katero se je nahajal duhovni oče — jaz sem stopil pred njo — jo varoval!“

Sedaj je postalo jasno obema. Duhovnik zaplaka od ginjenosti in hvaležnosti. Zamogel je le zajecjati:

„Moj sin, moj vredni junaški sin!“

Dete se je nasmehnilo in dalo obe roki, desno materi, levo župniku. Ti stisne roke in je poljube in župnik začne moliti molitev za umirajoče, ker je opazil, da se smrt približuje.

„O Gospod“, je molil duhovnik, „prejmi milostljivo dušo tega čistega in plemenitega deteta; povrni mu, kar je storil. Usliši me, oh usliši.“

„Usliši me, — oh usliši,“ je molila grofica in plakala.

„Usliši me, — oh usliši — me“, so se pre-gibale ustnice umirajočega deteta. „In ti, draga Mati Marija, pomagaj mi — v uri smrti moje!“

Še enkrat stisne na rahlo roke materi in duhovniku, zgane dva trikrat s trepalnicami, — in mladi junak je dokončal svojo pot.

Drhteč se sklenejo roke duhovnika k molitvi, drhteč so šepetale ustnice molitve sv. cerkve nad mrtvim telsom, dočim se je grofica zrušila na mrtvega sina in namakala njegovo blede lice s svojimi materinskimi solzami.

* * *

Minila so leta po tem tužnem dogodku. Francija je postala mirna. Krvoločneži so poželi svojo žetev in dospeli na isto stališče, kakor prej njih žrtve, ali pa so padli pod neprijateljevem mečem. Zgodovina se še spominja njih imena, a spominja se ga z zaničevanjem in studom.

S krvjo napojena Francija vzklije znovič. Marljivost in krepost se povrmeta v njo. Krščanstvo doživi nepričakovano hiter prepород. Razdjane cerkve se dvignejo iz svojih podrtin vse lepše in velečastejše. Pregnani duhovniki se vrnejo v svoje župnije in pobožnost in versko življenje se znovič naselita na prejšnje mesto razuzdanosti in brezbožnosti.

Oni duhovniki in posvetnjaki, ki so v groznih dneh prognanstva in morije mučeniški umrli za svojo vero, so postali seme spreobrnjenja mnogih in njih slava se je zanesla križem sveta. Posebno oni zgled mladega grofa, junaškega prvobohajanca, ki je iz ljubezni do Marije, za svojega duhovnega očeta in za mir svoje matere storil mučeniško smrt, je ostal ljudstvu v spominu.

V celi grofovski okolici in dalje so se spominjali imena junaškega mladeniča in njegovi materi so skazali ščno sožalje in iskreno čestitali. Hotel pa je ljubi Bog, nagraditi to plemenito dečkovo delo ne samo v večnosti ampak celo na zemlji s svojim blagoslovom. Grofica prenaredi svojo veliko posest v redovniški zavod v katerem so redovniki stregli bolnikom in siromakom cele okolice. Prejemali so tudi revne sirote in ubogo deco, ter jih pripravljali na prvo sv. obhajilo.

Ali se ne bliža Francoska tudi v sedanjih dneh preganjanja dnevu zmage?!

Ah, pridi pomlad!

(Ljud. Brgant.)

Ah pridi pomlad
in cvetja natresi,
naj v prt se zeleni
odenejo lesi!

Ah pridite ptičke,
znanilke pomladi,
in pesen zapojte
po stari navadi...

Izgubljena ženica.

(Kratkočasnica. Iz hrvatskega prevel I. Vuk.)

Jaki Grgoriću, mojstru v Petrovcu, je pobegnila ženica. — Pred pol letom se je bil Jaka oženil s Katico iz Pavlovca, bližnjega trga. Prvi dan po svoji poroki je Jaka svoji ženici tako postregel, da je Katica mislila, da v zakonu sije samo solnce in da je nebo vedno vedro in da mora tako ostati na vse veke amen. Ali ko so se za nekaj mesecev pojavili prvi oblaki na zakonskem nebu, je postala Katica mrka in zlovoljna. Jaka je to potrpežljivo prenašal do nekega časa. Nekega dne pa je bilo, kakor bi kdo napisal burjo v koledar njenega življenja. Katica se ni udala in je vpila vedno huje, tako da je prišlo do treska. Jaka ji je dobro izprašal vest, ji dal pokoro ali odveze ni dal. Katica je ihtela in jokala, a potem odšla v svojo sobo pobrala svoje reči, jih zavezala v svoj veliki robec ter odšla k svojim starišem v Pavlovec. Jaki pa še „z Bogom“ ni rekla.

Štirinajst dni je že bila v Pavlovcu in vsak dan ji je bilo krog srca težje. Nепrestano je gledala tja k belim Petrovškim hišam in dala bi ne znam kaj, da bi smela zopet bivati tam pri Jaki v ljubezni in slogi. Tudi Jaki je bilo težko, da nima Katice. Klaveren je hodil okrog in si očital, da je Katico užalil po nepotrebem. Ali Jaka je imel svojo glavo in Katica svojo in noben ni hotel, da prvi poda roko k spravi. Tako sta čakala drug na drugega. Katica je sedela v Pavlovcu in gledala k Petrovcu, Jaka pa je bil v Petrovcu in gledal proti Pavlovcu za svojo ženico. — Naenkrat se spomni besed iz sv. pisma: „Človeku ni

dobro samemu biti.“ In to ga tako sune v srce, da se odloči storiti korak k spravi; a samo polovični korak.

Napoti se v župnišče. Župnik, ki je Jaka imel rad, ga je sprejel smehljaje.

— Kaj dobrega Grgorić? — vpraša že od daleč.

— Nekaj bi Vas rad prosil — odvrne Jaka; nekaj sem zgubil in lepo prosim, če bi mi gospod župnik hoteli pomagati, da najdem.

— E, potem se pa niste na pravega namečili, Grgorić. Jaz sem kratkoviden.

— O stvar je tako velika, da jo brez oči lahko opazite,

— Ali jaz imam slabo stečje, če kaj iščem — reče župnik. — Najbolje bi bilo, da daste svojo stvar javno oznaniti.

— No, da, da, — se nasmeje Jaka — ali meni se zdi, da bi gospodu župniku ne bilo prav, če se ozani.

— Zakaj pa ne? Vi tako daste nagrado onemu ki najde vašo stvar?

— Seveda, koliko hočete?

— Jaz nočem ničesar . jaz samo mislim, da daste onemu, ki stvar najde.

— Ali če bi Vi bili tako srečni, da bi našli, pa dam cerkvi nov mašni plašč...

— Težko da bi jez to zaslužil... Ali povejte mi, kaj ste zubili?

— Gospod župnik, ne upam si povedati.

— Pa zakaj ne? Ali je kaj hudega?

— Pogodili ste gospod župnik, da da, nekaj hudega...

— Potem le pustite. Bil bi greh, iskati hudo...

— Pa ni hudo...

Župnik se zamisli in zopet vpraša:

— Ali je ta stvar mnogo vredna?

— Hm, hm, kakor se vzame — reče Jaka. — Meni je ta stvar najdražja.

— Ah, sedaj razumem Nekaj, kar je srečno milo?...

— Prav imate, gospod.

— Ali ste kupili to stvar?

— Ne dobil sem jo v dar.

— Ali je mar zlat (cekin,) katerega ste dobili od birmanskega botra?

— Ne, to ni.

— Ali je kako staro blago?

— Ne, ampak mlado blago.

— Ali je morebiti novec?

— Ne.

— Znabiti kaka slika?

— Da, tako nekaj — vikne Jaka.

— Ali je sveta slika?

— O, Bog varuj! To gotovo ni — reče živo Jaka.

— Ali je mar neumestna slika?

— To ne ali nekaj malo...

No, sedaj mi je pa dovolj, — reče nevoljno župnik. — Povej e, kaka slika je to... jaz imam dovolj drugega posla, ne da rešujem vaše uganke.

— Gospod župnik — začne polagoma Jaka, — slika je to, da Vam po pravici povem: Zove se Katica in je bila nekaj dni v moji hiši, kakor prava žena. A potem smo se malo sprli in dš a mi je v Pavlovec nazaj, da ni več glasu o njej... In sedaj, kaj naj počnem? Če Vi mislite da je najpametnejše oznaniti, jaz nisem zoper to. Ali če se je Vi spomnite raz prižnico, morate govoriti samo polivalno o nji, n. pr., da je lepa, pobožna, gibčna, dobra kuharica itd. Ali kakor sem rekel, če mi vrnete ženico dobite v dar lep mašni plašč.

Župnik se od smeha ni mogel držati po koncu, ampak je sedel na divan in iz oči so mu vrele solze od srčnega smeha. Naposled reče:

— Grgorič, jaz si hočem zaslužiti mašni plašč... Samo pazite: jutri poldne se bo vrnila zgubljenka ženica.

Drugi dan se joda župnik v Pavlovec. Katičini domačini so se nemalo uplašili, videč župnika. On pa jim reče, da je slišal o njih hčeri Katici, da je pri njih in bi zelo rad nekaj z njo govoril. Ko sta bila sama ji je govoril ostro in jezno: mar ne pozna zakonskih dolžnosti, ali je pozabila, kaj je objubila pred oltarjem in če lahko opravičuje svoj korak pred ljudstvom... ona bi morala znati kam pripada.

Katica je na to ponižno odgovorila, da dobro zna, kam pripraviti in da se rada vrne v Petrovec, če pride Jaka po njo in jo lepo prosi — prisiliti pa je ne more ne oče ne ban, da bi se vrnila.

Župnik jo laskavo pogleda in reče suho.

Dobro! Ali po emtakem vas moram iz prižnice oznaniti.

— Kaj kako? Iz prižnice? — se oplašit Katica.

— Da, da, oznaniti kot izgubljeno stvar.

— Vi se samo šali e, go pod župnik.

— Še na misel mi ne pride, da bi se šalil. Jaj vas oznanim jedenkrat in, če to ne bo koristilo dva, tri krat.

Oznaniti se ne dam! — vsklikne Katica.

— Zakaj pa ne? — vpraša mirno župnik.

— Vi ste bili že trikrat oznanjeni in nato ste radi šli v Petrovec; meni se zdi, da bo oznanilo še nekaj pomagalo.

— Na to misel Vas je pripravil moj mož, Jaka — zajoka Katica — da, njemu bi bilo ljubo, da bi se osramotila pred vso župnijo.

— Potem se varate — o vrne župnik. — Vaš mož sam ni hotel slišati o oznanilu. Govoril je samo dobro o vas n. pr., da ste lepa, pobožna in najboljša žena v celi župniji.

— Ali je on to v resnici pravil? — vpraša živo

— Da, in še več — odvrne župnik.

Katica se malo zamisli, a potem vpraša proseče:

— Gospod župnik, o onem oznanilu niste mislili za resnico?

— Povsem resnično! — reče župnik. — Včeraj sem mislil oznaniti napisati!... ker sem pa imel tu v bližini obiskati nekega bolnika, sem stopil k vam... Z Bogom!

Predno je mogla Katica kaj povedati, je že župnik zaprl vrata za seboj.

To so bile hude ure, ki jih je imela Katica po odhodu župnika. Ugajalo ji je, da Jaka o nji tako lepo govori... in uverjena je, da pride po njo in jo prosi odpuščenja... a v drugem se je bala oznanila. Vedno se je tolažila, da se je župnik samo šalil. Ali sumnja, da je le res, ker je govoril tako odločno, ji ni dala miru. Če to stori, kaka sramota! — Ne, to je ne sme zadeti!... Pozno popoldne je premagal trdovratno glavico strah pred sramoto.

Ura v zvoniku je bila pet, ko se je Katica približevala Petrovcu. Šla je pocasi s povešeno glavo. — Jaka je za njeno vrnitev vse okusno napravil. Vrata je okinčal z zelenjem in vencem, oblekel najlepšo nedeljsko obleko, družini pa dal prosto celo popoldau... Dekla je napekla kolačev, mesa, on pa je prinesel iz kleti vina. Kupil je tudi en kilogram smodnika. — Ko je prišla Katica na dvorišče in opazila vse ovenčano, je zarudela do las. Jaka ji je šel naproti in jo prijel za roko. V istem času pa zagrne topiči in družina vklikne: „Živila!“ Katica se je vstrašila in obledela, kakor stena; ali mož jo nežno povede v sobo in posadi za obilno mizo.

— Prvi dan treba, da malo proslavimo — je rekel. — Veš, prvi krat sem te lahko dobil, a drugi krat že malo težko...

Katica ni prav znala, kaj o ji je. Z jedne strani jo je ganila moževa ljubezen, a z druge strani se je jezila, čemu so jo tako pozdravili. Ni znala, ali bi plakala, ali se smejala.

A dalje na župniškem dvorišču je stal župnik in se prisrčno smejal.

Katica je od slej bila tako ljubézniva in ponižna da je bilo veselje. — Samo eakrat je po-

begnila a nikdar več noče tega storiti, tako jo je poučil trenutek sprejema.

Na veliko noč pa je opravil župnik službo božjo v novem, z zlatom vezanim mašnim plaščem.

Kaj vendar me vleče . . . . ?

(Speval — Zvonimir Masle.)

Kaj vendar me vleče
iz mestnih zidín,
kaj srce trepeče
do gorskih višín?

Čez polje, čez raven
dospel sem v strmi,
pa pot mi težaven
nikakor še ni,

saj vedno čvrsteje
hitim čez čeri,
in pesen glasneje
še v goro ori!

Srce se vzradošča
mi v divjo radost,
in duša oprošča
se v gorsko prostost,

da gledal naravo
bi vstajati v snu
in zopet sanjavo
ulegati v snu...

Zdaj vem, kaj me vleče
iz mestnih zidín,
kaj srce trepeče
do gorskih višín...!

MOJ GOZD.

Črtica iz narave. — Lj. S.

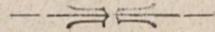
Kako si tih in žalosten moj gozd, sedaj, kó pritiska na te mrzla ziva! Nikakega življenja ni več najti v tebi; list za listom ti odpada, brstje in cvetje je izginilo. Ptice, ki so tako veselo prepevale pomladi in poleti ter gnezdile na tvojih vejah, so odletele v daljne, daljne kraje. Potoček, ki je žuborel v tvojem vznožju, je vkovan v ledeno skorjo — kakor mrtev. Vse tiho in mirno, podoba starca, kojemu gineva moč, pada las za lasom z glave ter čaka večne zime — smrti!

V tvojem okrilju sem prebil marsikatero veselo urico. Na zeleni mah sem legel pod ko-

šato bukev, srkal v se tvoj prijetni vzduh, poslušal petje tvojih poletnih prebivalcev na zelenih vejah, in vesel sem bil in srečen. A sedaj? Ti sam si podoba minljivosti, ti sam si ves drugačen! Mrtvo vse okolo tebe, sneg, led!

Čuj, tam na ono drevo trka zelena žolna, išče črviča, z onega drevesa je zletel črni vran z zamolklim svojim glasom, tam po snegu pa skaklja oprezna kuna in gleda, kje bi utegnil biti kak sovražnik. Vendar je življenje tudi sedaj v zimi! V globokem jarku, kamor ne pride ledena burja, ostal je živ moj studenček; kako hladna je bila njegova vodica po leti, kako topla mora biti sedaj po zimi, da kljubuje vsemu mrazu! Življenje je v tebi tudi sedaj, moj gozd in zdiš se mi ljub prijeten.

Spavaj, počivaj, moj gozd, za zimo pride prijetna pomlad, polna življenja; oživi se ti brstje, povrne se ti pticji zbor, in tvoj stari znanec bo tvoj vsakdanji gost, vesel, poln radosti, poln veselja!!

Vremenski prerok meseca sušca.

(Sestavil — Števo E.)

Če lepo je vreme na Jožefovo (19.), naj veselo bo srce kmetovo.

Če na Marijino oznanenje (25.) je gorko, prihodnje leto bo toplo; če na ta dan lahko trto izruješ, to pomlad nič več ne zmrzuješ.

Svetega Ruperta (27.) jasno nebo, bode maledga srpana tudi tako.

Ako sušca že grmi, kmeta to naj veseli. Če pa dolgo sneg leži, setev mlado zamori.

Če jagneta v sušcu po tratah norè, rada v aprilu v hlevu leže.

Če je v sušcu zemlja preveč pila, bo poleti manj dobila.

Če vodi sušec živino na pašè zelene, april jih nazaj v hleve zažene.

Če sušca že grmi, lakota od nas beži.

Če sušec prah okrog pometa, prav dobro letino obeta.

Če o pustu trate so zelene, o veliki noči so snežene.

Kar že sušca zeleni, rado vse se posuši.

Kolkokrat sušca megla stoji, tolkokrat poleti ploha grmi.

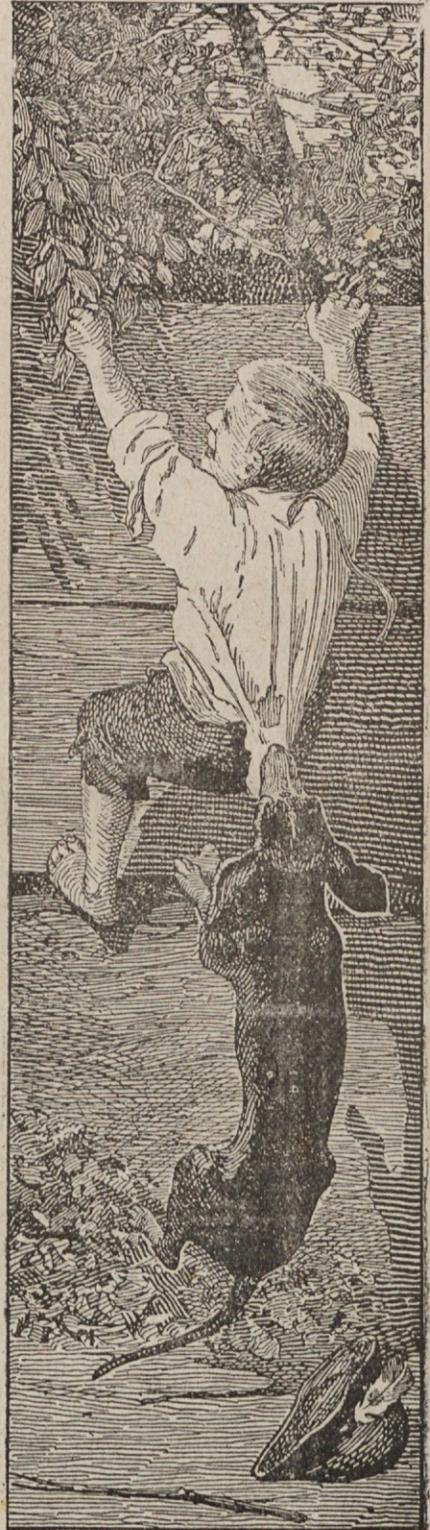
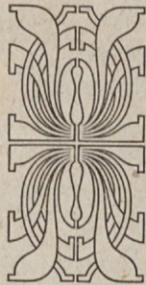
Kolkor megle sušca je, toliko poleti dežja gre.

Kolkokrat je v sušcu slana, toliko dni stoji megla srpana.

Sušca prah velja, kakor kup srebra.

Sušca sneg je setvam kreg.

Če se pust na solncu greje, letina se med dobre šteje.

Greh

Pokora

Skrbite za dober gnoj.

(Piše I. Zupan.)

Gnoj je za poljedelca zlata ruda.
(Gospodarski preg.)

Prva skrb poljedelcev naj bi bila, kako pomnožiti rodovitnost zemlje, oziroma njene pridelke.

To se zgodi navadno z umnim obdelovanjem in dobrim gnojenjem. Vsak poljedelec ve, da najboljši gnoj je oni iz hlevov z ozirom na dobavo in vrednost. Ni pa samo zadosti, da je bil gnoj v hlevu narejen, ampak njegova vrednost je odvisna pozneje tudi od kraja, kamor ga vozimo iz hleva, t. j. od gnojišča. Gnojišča vplivajo v obilni meri na kakovost gnoja. Na mnogih krajih širom naše slovenske domovine zapaziš nebrižnost gospodarjev do gnojišč; gnojnica se odteka okrog voglov, po potih in jarkih da Ti ob poletni vročini že oddaleč vdari v nos zoperni duh gnojnice, ki se počasi odteka in pari na vročem solncu. Ali ni res tako? Ali ni škoda najboljšo snov gnoja tako lahkomiselno pustiti v nemar? V poslednjem času so po nekod še okrajna oblastva iz zdravstvenih ozirav zapovedala kmetovalcem skrbeti za gnojišče tako, da se ne bo odtekala iz njih gnojnica posebno ne po cestah in javnih potih. Dovolj žalostno je to za naše razmere. Poglejmo pa naše sosede v slavno znani napredni Švicarski, kako oni skrbijo za gnoj. Nobena kapljica ne izgine po nepravilnem potu. Vsak kmetovalec — živinorejec ima narejeno koncev hleva veliko jamo kamor se steka vsa gnojnica katero potem v raznih dneh vozi v nalašč za to prirejenih vozeh po senožetih in sadovnjakih. Potem ni čudo, če jim seno tako dobro uspeva, da dobijo po pet košenj na leto.

Ali bi ne bilo dobro tudi po naših krajih se bolj zanimati za kakovost in lego gnojišč? Jaz mislim, da bilo dobro, in ne samo dobro, ampak to naravnost zahteva skrajna potreba in napredek v gospodarstvu.

Vse napreduje, in tudi kmečki stan mora. Tudi tukaj vidiš raznovrstne pripomočke v obdelovanju zemlje. Sadaj že lahko z strojem orješ, seješ, žanješ, kosiš in mlatiš. A če ne bodeš imel skrbi za pametno ravnanje z gnojem, tudi vsi moderni stroji nimajo posebnega pomena, ker ne boš imel kaj kositi ali mlatiti. Glavni temelj za dobri gnoj so pa izključno le dobra gnojišča, to so gnojišča ki niso pod strešnim kapom in ki so tako urejena, da se gnojnica iz njih ne more odtekati.

Par besed še glede plevela, ki ga mečemo v gnoj. Marsikakšen gospodar se praska za ušeši

govoreč: Kako je to mogoče, da je toliko plevela na moji njivi, ko sem vendar dal čistiti na čistilni stroj? Tega se pa morda ne spominja da je pokladal živini napleti plevel, ko mu je manjkalo krme, kar je bilo lepšega je goved pojedla, drugo, kar je ostalo v jaslih, je pa vrgel v gnoj na gnojišče, čez teden dni pa na polje. Ali bi ne bilo čudo, če bi potem takem plevel ne rasel? Najbolje storiš, če plevel in enake odpadke spravljaš na poseben kup v kakem praznem kotu dvorišča, o priliki pripelješ še nekoliko blata in če moreš, včasih polij z gnojnico in dobro prekoplji narastli kup da se vse dobro udela in strohni. Na ta način imaš čez par let dober gnoj ki ga imenujemo komport ali mešanec. Na polju med žitom pa boš imel manj plevela kar je za gospodarstvo tudi nekaj vredno.

Narodno blago.

(Nabral Števo L.)

*Varuj se družbe slabe,
pred njo naj vsak beži —
goloba orel zgrabi,
nič več nazaj ga ni —*

*Če hočeš star se odpočiti,
moraš z mlad' ga priden biti.*

*Če sam za dobro stvar si vnet,
poskušaj druge še ogret.*

*Če dobra stvar ti ne škoduje,
čemu srce ti globo kuje?*

*Česar se otrok navadi,
se mladenič ne odvadi.*

*Očeta svojega spoštuj,
hvaležen sin mu bodi vsak —
če spravi k pragu prst ga tvoj,
sin tvoj bo tebe pa čez prag.*

*Obrni dobro zlati čas,
le enkrat je pomlad pri nas.*

*Kdor vero sveto zaničuje,
i vera njega se sramuje.*

*V mladosti vidi se takoj,
kaj v starosti bo iz teboj.*

* * *
Če nesreča te zadene; vedi ljubi moj:
Bog ti ne želi pogube, on je le rešitelj tvoj.

* * *
Čuvaj bele dnarce svoje,
za temne, črne stare dnove.

* * *
Ko sosed tvoj nesrečen je,
misli si takrat:
danes je nesrečen on,
jutri morda jaz —

K o l e d a r č e k.

Marec

25. IV. (sred) postna nedelja. (Evangelij; Jezus nasedi 5000 mož.) **Oznanjenje M. D.** — *Danes je mlaj ob 12 uri 49' po noči. Vremenoznanci prerokujejo lepo vreme.* — 26. ponedeljek. Emanuel, muč.; Dizma, desni razbojnik. — 27. torek. Rupert, škof; Janez Dam., spzn. — 28. sredo, Janez Kapist an, spzn.; Guntran, kraj — 29. četrtek. Ciril škof; Jona, muč. — 30. petek. *Spomin krvi N. G. I. Kr.* Angela, vdo a; Amadej, sp.; Balbina.

April

ima 30 dni. Dan zraste ta mesec za 1 uro 31 min.

1. V. postna ali tiha nedelja. (Evangelij; Jezusa hočejo kamenjati.) Hugon, šk.; Teodora, muč. — 2. ponedeljek. Frančišek Pavl; Marija Egipčanska — *Danes je prvi krajec ob 4. uri 59' zjutraj. Ključ obljubljuje mokrotno vreme.* — 3. torek Abundij, šk.; Rihard, šk.; Pankracij. — 4. sredo. Izidor, škof; Rozamila, dev. — 4 četrtek. Vincencij, sp. Irena, dev.; = 6. petek. *Mar. Dev. 7 žalosti.*; Sikst, pap.; Celestin, pap. — 7. sobota. Herman, spzn.; Eberhard, pušč. —

8. VI. postna ali evetna nedelja. (Evang.: Jezusov prihod v Jeruzalem.) Albert, šk.; Dionizij, šk. — 9. ponedeljek. Marija Kleofa; Demeter, muč. — *Danes je ščep ob 7 uri 10' zjutraj. Isto vreme kakor prejšnji teden.* — 10 torek. Eeelijel, prerok; Mehtilda, dev. — 11. sredo. Leon I. Vel., pap.; Betina, dev. — 12. veliki četrtek. Zenon, šk., muč.; Saba, m.; Damian, šk. — 13. veliki petek. Hermenegild, muč.; Ida dev. — 14. velika sobota. Justin, muč.; Tiburcij Valerijan, Maksim, muč.

Kaj pravi politika ?

Avstrija-Ogrska. D r ž a v n i z b o r. Poslanci še vedno razpravljajo o volilni reformi in izražajo svoje želje. Izmed slovenskih poslancev sta govorila Robič, ki se je toplo zavzel za koroške in štajerske Slovence, in dr. Šusteršič. Tudi ministrski predsednik je posegel v razpravo in p bjal razne ugovore proti njegovemu načrtu. Ta ali drugi teden pa bo izvoljen odsek za reformo. V tem odseku bodo popravljali volivni načrt, to pa ne bo lahko delo ker Nemci in Lahi hočejo imeti več mandatov, kakor jim gre po številu. Upamo, da bodo naši poslanci napeli vse moči v odseku, da

se popravi krivica storjena koroškim in štajerskim Slovincem. Zato pa bodo posvetovanja v odseku težko pred junijem gotova. Med tem časom pa bo zbornica rešila zakon o čekih, uštetje aktivitetne doklade v penzijo, zakon v vojaških tksah ter drugo čitanje obrtne reforme. — Pri volitvah za mestni svet oziroma deželni zbor v Trstu je zmagała v vseh štirih razredih irredentistično-židovska stranka. Boj je bil le v 3. razredu. Kandidatje patriotične stranke so dobili čez 1000 glasov socialni demokratje, ki so bili gotovi zmage pa le po 500 glasov. V okolici so volitve v nedeljo dne 25. t. m. Slovenci so postavili že povsod svoje kandidate. — Ogrski ministrski predsednik vlada z brezobzirnostjo proti koaliciji. Sedaj je razpustil izvrševalni odbor koalicije zato, ker si je prilastil take pravice ki pripadajo le državni sili in ker je pozival prebivalstvo in municipije na upor proti vladi. Odbor koalicije je sk enil, da ne vzame na znanje razpusta, in da bo še dalje vodil posle, ki so mu jih poverile v koaliciji združene stranke. Košut je bil te dni jako bolan, s daj mu je boljše.

Drugi kraji. Zaradi carinskega spora, nastalega med Avstrijo in Srbsko, je odstopilo srbsko ministrstvo. Sedaj je spor med obema državama poravnán in sicer tako, kakor je velela Avstrija. Srbija je žrtvovala in opustila vse, med tem, ko se niso upoštevale niti najmanjše srbske zahteve. — Na Ruskem se vršijo te dni predvolitve za gosudarstveno dumo (državni zbor.) Volitve se vrše mirno, ker so izjavile radikalne stranke, da prenehajo z vstajami in da se hočejo udeleževati le parlamentarnih bojov. — Poročnika Šmidta, vodjo vstašev, so vstrelili. Pravijo, da se je zaradi tega zopet vzbudila ustaja v Sebastopolu. — Vsled nasilstev, pri vpisovanju cerkvenega premoženja na Francoskem je dobilo ministrstvo Rouvier nezaupnico in je odstopilo. Novo ministrstvo je sestavil Sarrien, ki bo nadaljeval proticerkveno politiko. V novem ministrstvu sta zlasti dva huda nasprotnika cerkve, Briand in Clemenceau. — Grozna nesreča se je pripetila pred 14 dnevi v Currier na Francoskem. V rudniku so se vneli plini in izgubilo je nad 1200 rudarjev življenje. Reševanje je bilo zelo otežkočeno. Množica je razarjena nad rudniškim podjetjem, ker je bilo znano, da preti nevarnost, a se ni dosti poskrbelo za varnost. Na pomoč so prišli rudarji iz Westfalskega. V tem okrožju sedaj štrajka čez 50000 rudarjev, ki so jako razburjeni in vlada je v skrbeh, da ne nastane, kako nevarnejše gibanje. — Položaj v Alžezirasu se je nekoliko poboljšal; upajo da pride do sporazumljenja. — Na Francoskem so ustanovili pod predsedstvom Frana Coppé zvezo (ligo) katoliških državljanov.

* * * NOVICE * * *

† Velč. g. Jakob Gomilšak umrl. Pretreslo nas je, ko se je razširila žalostna novica, da je danes 23. marca ob 2. zjutraj preminul v Gospodu ta preblagi, uzorni in rodoljubni gospod.

Služboval je mnogo let na tukajšnji c. kr. realki, upokojen je bil še le pred dvema leti. Bil je imenovan od sedanjega tržaškega škofa konzistorijalnim svetovalcem. Dolgo let je predsedoval tržaškemu sloven. podpornemu dijaškemu društvu. Odlikoval se je kot slovenski pisatelj in pesnik. Kdo ne pozna njegove omiljene in priljubljene pesmice

»Slovenec sem»,
Tako mi je mati djala,
Ko me je dete pestovala
Zatorej dobro vem,
»Slovenec sem».

Pokojnik se je rodil dne 1. maja 1843. v Št. Wolfangu na Štajerskem, in bil posvečen v mašnika dne 17. avgusta 1867. Naj počiva v miru. Molite za njega.

† Ivan Marija Vatovec. V Svetem Ivanu pri Trstu je v ponedeljek dne 12. t. m. umrl g. Ivan Marija Vatovec. Pokojni je bil več let mestni svetovalec za III. volilni okraj (Sv. Ivan). Zapustil je lepo premoženje, ki si ga je z marljivostjo pridobil, lastnik je bil več kamenolomov, iz katerih so izvažali kamenje za tlak in zgradbo hiš v Trstu.

Zapustil je velik del premoženja v dobrodelne namene in sicer: 1000 K za otroški vrtec svetoivanske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda, 4000 K konsumnemu društvu „Narodni dom“ pri sv. Ivanu, 4000 K društvu „Narodni dom“ v Trstu, 1500 K „Dijaškemu podpornemu društvu v Trstu“, 7050 K istemu za stipendij, do katerega bodo imeli pravico najprej dijaki, rojeni pri sv. Ivanu, potem pa dijaki, rojeni v tržaški okolici sploh, 300 K „Dijaškemu podp. društvu v Pazinu“, 1000 K družbi sv. Cirila in Metoda, 2000 K slovenski „Kmetijski družbi za Trst in okolico“, 1000 K prvemu veteranskemu društvu za Trst in okolico, 200 K za tržaško siromašnico, 200 K za mestno bolnišnico in 200 K za eno posteljo zavodu „Presepio“ ki naj nosi ime I. M. Vatovec. Naj v miru počiva.

Slovenska moška Marijina družba v Trstu je imela dne 19. t. m. svoje velikonočno Sv. Obhajilo. — Dne 25. t. m. bode ob 9. uri zjutraj odborova seja v stanovanju č. g. voditelja, dne

1. aprila (tiho nedeljo) bo pa mesečni shod v kapeli Marijinega Obiskovanja pri Sv. Antonu Novem ob 7 in pol zvečer.

Slovesno umeščen je bil sv. Jožefa dan v cerkvi sv. Jakoba v Trstu novi župnik mnogoč. g. Dr. Anton Vattovaz.

Posvečenje novega goriškega nadškofa. Prihodnjo nedeljo se bo v metropolitanski cerkvi v Gorici vršilo posvečenje novega goriškega nadškofa dr. a. Frana Sedēja. Posvečenje izvrši dvorni župnik škof dr. Lavrencij Mayer z Dunaja ob asistenci ljubljanskega knezoškofa dr. a. Antona B. Jegliča in tržaško-koperskega škofa dr. Fanciška Nagla. Po dovršenem posvečenju bo novi nadškof introniziran ali zasede prestol.

Nagloma je umrla v Rojanu v nedeljo zvečer gospa Antonija vdova Kramar. Ob 11. in pol se je zgrudila mrtva od srčne kapi. Pogreb se je vršil v torek popoldne ob precejšnji udeležbi. Pokojnica je bila stara 67 let. N. v m. p!

Mrtvega so našli ponedeljek zvečer v cestnem jarku na Greti 37 let starega težaka Jožefa Ferfolja. Zadel ga je menda kap vsled preobilne pijače. Bil je samskega stanu.

Za VI. župnijsko cerkev sv. Vincenca Pavlanskega v Trstu, za katero magistrat ničesar noče prispevati, so pobožni tržaški verniki nabrali 11.379.90 K. Cerkev je v glavnih obrisih zdavna že zgrajena, manjka ji pa razun provizoričnih olta jev skoro vsa notranja oprava.

Telefon v Istri. Predsednik trgovske zbornice v Rovinju je dobil zagotovilo, da če ne letos, pa drugo leto gotovo dobi Istra telefonsko zvezo.

† Škof Egger v St. Gallenu. V sredo je v St. Gallenu na Švicarskem umrl tamošnji škof dr. Avgustin Egger. Pokojnik je bil velik nasprotalkoholičnih pijač in voditelj abstinenčnega gibanja.

Strašna nesreča v rudniku. -- V premogovniku Currieresu na Francoskem se je dogodila strašna nesreča. Nastala je huda eksplozija plinov, ki je odtrgala vse lesene odre ob vhodu v jamo, vsled česar se je na raznih krajih podsula zemlja. Kakor poročajo od tam, je šlo isti dan v rudnik 1700 rudarjev, a vrnilo se jih je le 500 toraj se jih pogreša okolo 1200. Sodi se, da je vsak po kus za rešenje brezuspešen.

Požar v rudniku je trajal že mesec dni. Rudarji obdolžujejo inženirje brezbriznosti, češ, da bi bili isti morali ustaviti delo v rudniku. Radi velike razburjenosti se je b ti resnih dogodkov.

Število sirot je 6000. Ker ne morejo izvleči in pokopati vseh mrtvecev, pride lahko še kuga.

Veliko repatico pravijo, da bomo videli letos. Zadnje tako zvezdo repatico je bilo videti 1882. l.

Poginjen orožnik je Franc Kotnik, postajevodja na Zid. mostu na Štajerskem. V petek popoldne je ob Savinji prala žena paznika v cementni tovarni, Tometa. Naenkrat jo zaslišijo ljudje klicati na pomoč. Videli so, kako je plavalo po vodi perilo, za njim pa se borila z valovi perica. Nihče se ni upal skočiti v valove za njo. Pač pa ji je ponudil v rešitev dolgo vejo neki mesarski pomočnik, a veja se je zlomila. Le malo trenutkov še in reva bi bila izginila v valovih. Tu pride mimo orožnik Kotnik, ki je ravno prihajal iz Trbovelj, kamor je nekoga zasledoval. Videc nevarnost, v kateri se je nahajala žena, vrže puško od sebe in plane v popolni opravi v narastlo Savinjo. Z veliko težavo se mu je posrešilo rešiti žensko gotove smrti. V vodi je izgubil svojo uro. Tak orožnik zasluži pač vse priznanje.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je razposlala ob letošnjem novem letu 4276 družnih koledarjev za leto 1906. Od teh je bilo vrnjenih 1223 komadov; žal da vecinoma od takih na slovnikov, od kojih smo za trdno pričakovali, da nam povrnejo vsaj poštne stroške za dopošiljatev. Glasom družbinih izkazov je bilo do konca februarja 1906 za 1140 koledarjev blagajništvu plačanih 1916 K 49 v. Torej znaša preplačana svota za te koledarje 548 K 49 v. Neplačanih in nevrnjenih pa je še ostalo 1913 koledarjev. Ker se ti koledarji, letos le pesniku „Prešerin“ posvečene vsebine, zahtevajo od več strani, prosimo vse one č. naslovnike, ki so morda založili koledarju pridejani ček, naj nam pošljejo vplačilo navadnim potom ali pa naj vrnejo koledar. Naj se ne štejejo te vrstice družbinemu vodstvu v zlo, kajti, ako bi družba ne pazila tudi tu na svoj dobiček, očitati bi se jej smela malomarnost.

Družba je sklenila s tvrdko Adolf in Aleksander Jacobi na Dunaju: VIII — Piaristengasse 17 jako ugodno pogodbo glede izdelovanja, zalaganja in razprodaje svalčičnih papirčkov in ovitkov kakor tudi cev. Ker bode ta tvrdka, ki je ena izmed prvih te vrste, izdelovala le dobro konkurenčno blago in bode zdatno prispevala od razprodanega blaga naši družbi, vabimo vse č. kadilce, naj zahtevajo odslej povsod le to blago, ki je naši družbi v korist, ter rabijo le družbine svalčiče

papirčke in ovitke kakor tudi le družbene svalčične smodkine cevke. Blago se naroča pod zgoraj navedenim naslovom direktno na Dunaju. Navedena tvrdka je pred kratkim plačala družbi za začetek dosti znaten prispevek 200 K.

Angleški kralj v Opatiji. Angleški kralj pride dne 27. t. m. v Dubrovnik. Tam ostane do 1. aprila. Potem se odpravi v Opatijo, kjer ostane par dni. Govori se, da pride takrat v Opatijo tudi naš cesar.

Deset sinov pri vojakih. Iz Poreča v Istri poročajo, da ima kmet Alojzij Buzlini 10 sinov, od katerih že devet služi pri vojakih, deseti sin je bil pa te dni potrjen.

Izseljevanje. Iz Trsta se je peljalo na parniku »Georgia« 1050 izseljencev v Zjedinjene ameriške države. Vožnje se je udeležil tudi prvič komisar za izseljence Omero Cosulich.

Ljubljanski Slovenec je prvi slovanski list v Evropi, ki se sestavlja z jako umetnim strojem »Linotype«. Tisk je sedaj veliko bolj ličen in jasen, delo pa napreduje hitro.

Zopet velika nesreča. Pri Denveru v Ameriki sta trčila dva osebna vlaka. 85 oseb je mrtvih, 35 težko ranjenih. Vlaka sta pričela goreti, nekaj oseb, ki so se vse opečene rešile izpod razvalin, je na snegu zmrznilo.

Peš v Rim in nazaj je prepotoval sedaj že v drugič 60 let stari Andrej Rodica doma iz Šmarij pri Sežani. To vam je jako zanimiv mož. Ob zasedanju Bosne je bil ranjen v gornjo čeljust, prebil je že hude bolezni, vendar je izvanredno čvrst, krepak in vedno vesel. Dasi v revni beraški obleki, je bil to zimo sprejet od sv. Očeta Pija X. ter obdarovan z 20 franki (19 kron). Sedaj se odpravlja peš v Lourdes na Francosko.

Drobtine.

Ne bodi siten! Bog je združil ljudi zato, da bi drug drugemu pomagali, drug drugega podpirali, ne pa da bi si med seboj delali sitnosti.

Kako je vse v neredu, ker se najde v društvu sebičnež, ki sledi le svojo trmo in kateremu mora vse služiti le v ugodnot, in živi tako, kakor da bi njegovi hišni in sploh bližnji bili na svetu le zato, da bi njega služili, in si pustili storiti od njena vse, kar se njemu poljubi!

Res, dolžni smo kot kristjani potrpeti drug z drugim, in ne smemo svojemu bližnjemu biti sitni.

Oh kako lepo bi bilo na tem revnem svetu, ako bi vsak postopal s svojim bližnjim, kakor želi on, da bližnji ž njim postopa. In vendar tako bi moralo biti na svetu, saj ista narava nas uči: kar je tebi všeč, je tudi drugim, in narobe, kar je tebi zoprno, je tudi drugim!

Psa kot poročno darilo je prejela tudi Alice Roosevelt. Kupil ga ji je neki bogataš za 1500 dolarjev. Priložil je dragocene blazine in srebrno tablico, kjer so predpisana za psa potrebna jedila. To je tudi amerikska.

Ogromno sliko je izvršil slikar Roussel v Parizu. Slika obsega 75 m² in predstavlja množico, ki je ob času revolucije razrušila državno jetnišnico in ki prihaja zmagoslavno pred mestno zbornico. Nad sto oseb je naslikanih v naravni velikosti. Slika je napravljena za občinsko sodno dvorano.

Kako potuje ruski car. Zasedanje državnega zbora v Rusiji se bo vršilo najbrž v Moskvi. Ker pride tja car, zato že odstranjuje moskovski guverner iz mesta vse nevarne elemente in oskrbuje varnostne priprave, ki so zelo zapletene. Ob celi železniški progi so bili že pred mesecem postavljeni policaji in orožniki. Dan carjevega potovanja ostane tajen. Sedem dni pred potovanjem se ne sme nihče približati železniški progi, ali jo prestopiti drugače kakor v spremstvu stražnika, a v zadnjih 24 urah sploh ne sme nihče blizu. Na tri vrste hoda je vsa proga zasedena od vojakov, ki stražijo z napetimi bajoneti noč in dan. Tudi službujoči železničarji imajo polno posla po postajah v svrhu varnosti.

Za kratek čas.

(R. Z.)

Istotako Jetniški voditelj: „Danes ste izpuščen iz zapora; naučil ste se tu, kar je pametno, tako da si lahko na vesten način prisluzite vsakdanji kruh. Želim Vam tudi, da se poboljšate, in da postanete vesten mož in pravi ud človeške družbe.“

Jetnik: „Iz sreča se Vam zahvaljujem gospod vodja in želim tudi Vam istotako.“

Usmiljenje Tone: „Ti in tvoj sosed ta se dala v društvo živinomilstva vpisati, pa pretepepa svojo živino še huje nego pred.“

Miha: „Prijatelj motiš se.“

Tone: „Kaj sem slep, da bi se motil. Pravkar sem videl, kako je tvoj sosed svojemu kljusetu s ko om rebra premerjal, ti pa svoje tukaj mlatiš, da ti komaj še diha.“

Miha: „Motiš se ti pravim. To kljuse je sosedovo, moje je pri sosedu. Kar sva zadružnika živinomilstva, zamenjava ob vsakem delu svoja živinčeta, in se tako varjeva, da nobeden svoji živini kaj žalega ne stori.“

Še ljubši Prvi prijatelj: „Najsrajše čestitke k sedemdesetletnemu rojstnemu dnevu! To se morate srečnega poutili, da zamorete praznovati tako velevažen dan!“

Drugi prijatelj: „No — no, že dobro! Sedemdesetletni rojstni dan, vesel dan; toda zagotovim Vam, da bi mi bil petindvajsetletni dan mnogo ljubši!“

Različno. — So-li gospodična Marica doma? — To je od tega odvisno, kdo da ste. — Ste mogoče gospod Grča? — Gotovo. — No, potem ni gospodične doma. — Kedaj se pa vrnejo? — Tega ne znam, ker ako mi vkažejo, da naj rečem, da jih ni doma, ne znam, kdaj da se vrnejo.

Tolažba Vojak (ob slovesu): „Rezika! potolaži se, le ne jokaj, saj dobim v kratkem zopet drugo.“

Slaba tovarišija Sodnik: „Zatoženec! zdi se mi, da imate slabo tovarišijo!“

Zatoženec: „Slabo, slab, že od rane mladosti občujem le s sodniki!“

Naše slike.

Prav mični ste obe sliki, ki ju priobčujemo danes cenjenim čitateljem. Porednež draži spečega psa, a za ta svoj „greh“ mora kmalu delati „pokoro“. Pes se zbudi, skoči razdražen kvišku in trga paglavcu hlače in srajco. — Otroci, ne dražite živali!

Uganke.

I. Rešitev zadnjič priobčenih ugank.

1) Sneg, 2) za to, da se pokrije, 3) mlin. Prav so jih rešili: Pusišek Mihael na Zidolah; Velikajne Alojzij v Spodnji Idriji; Rejec Anton v spodnji Idriji in Jereb Tomaž istotam. Obdarovan je takrat: Jereb Tomaž.

II. Nove uganke

- 1) Črn kot kovač, orje kot orač, pa ni kovač in ne orač. (Aleuname).
- 2) Kaj še manjka lepo izdelanemu čevlju?
- 3) Nekje živi kmet s sedmimi sinovi, kojih se vsak drugače piše, kakor oče; kako se piše oče, kako sinovi?
- 4) V katerem kraljestvu ni tatov?

(R. Z.)

Čas zglasitve za darilo do 10. aprila.